Din luna lui Iunie 1882.

A plâns scriind-o.

Îngerul meu blond,

Te-aş acoperi toată cu sărutări, cum argintarii îmbracă cu pietre scumpe icoana Maicii Domnului, dacă ai fi de faţă; aş face-o în gând, dacă n-aş fi atât de gelos precum sunt. Tu îmi faci imputarea că nu-ţi vorbesc de loc de amor - dar tu nu ştii că amorul meu e un păhar în adevăr dulce, dar în fundul lui e plin de amărăciune. Şi acea amărăciune, care-mi turbură pururea amintirea ta, e acea gelozie nebună, care mă face distras, care mă amărăşte şi când eşti de faţă, şi când nu eşti. Veronicuţa mea, dacă acest sentiment care tâmpeşte mintea şi stinge-n om orice curaj de viaţă, n-ar învenina pururea zilele şi nopţile mele, dacă n-ar fi ingredienţa fatală a oricărei gândiri la tine, aş fi poate în scrisorile mele mai expresiv şi mai vorbăreţ. Tu trebuie să ştii, Veronică, că pe cât te iubesc, tot aşa - uneori - te urăsc; te urăsc fără cauză, fără cuvânt, numai pentru că-mi închipuiesc că râzi cu altul, pentru care râsul tău nu are preţul ce i-l dau eu şi nebunesc la ideea că te-ar putea atinge altul, când trupul tău e al meu exclusiv şi fără împărtăşire. Te urăsc uneori pentru că te ştiu stăpână pe toate farmecele cu care m-ai nebunit, te urăsc presupuind că ai putea dărui din ceea ce e averea mea, singura mea avere. Fericit pe deplin nu aş fi cu tine, decât departe de lume, unde să n-am nici a te arăta nimănui şi liniştit nu aş fi decât închizându-te într-o colivie, unde numai eu să am intrarea. Şi această amărăciune e uneori atât de mare, încât pare c-aş fi vrut să nu te fi văzut niciodată. E drept că viaţa mea ar fi fost săracă, ar fi fost lipsită de tot ce-i dă cuprins şi înţeles, e drept că nu te-aş fi strâns în braţe, dulce şi albă amică, dar nici n-aş fi suferit atât, nici n-aş fi trăit pururea ca un om care duce un tezaur printr-un codru de tâlhari. Oare acel om, pururea în pericol de a-şi arunca viaţa pentru acel tezaur şi pururea în pericol de a-l pierde, nu-şi zice în sine uneori că, cu toate că iubeşte tezaurul, ar fi fost - nu mai fericit, dar mai puţin nefericit să nu-l fi avut? Aşa zice poate, dar cu toate acestea nu-l lasă în pădure, cu toate acestea-l iubeşte mai mult decât viaţa. Aşa te iubesc şi eu - mai mult decât viaţa, mai mult decât orice în lume şi pururea cu frica-n sân, aş vrea să mor or să murim împreună, ca să nu mai am frica de-a te pierde. Ţi-am spus, Nicuţă, că pentru mine viaţa s-a încheiat. Ce-mi mai spui tu, că sper să aflu alt amor cu uşurinţă şi că nu apreciez îndestul dragostea ta? Nu mai sunt în stare şi nu voi mai fi de-a iubi nimic în lume, afară de tine.

Dac-ai cunoaşte această mizerie sufletească care mă roade, dacă ai şti cu câtă amărăciune, cu câtă neagră şi urâtă gelozie te iubesc, nu mi-ai mai face imputarea că nu-ţi scriu uneori o vorbă de amor. În acel moment te-aş săruta, te-aş desmierda, dar te-aş ucide totodată.

Momoţelule, îţi sărut mânile tale mici şi genunchii tăi cu gropiţe şi gura ta cea dulce şi părul şi ochii şi coatele şi toată, toată te sărut şi te rog, te rog mult să nu mă uiţi deloc, deşi poate tocmai când vei şti că te iubesc ***, nu vei mai pune nici un preţ pe iubirea

lui Emin